

TÚLLÉPÉS

AZ AQUILA NEGYEDÉVI FOLYÓIRATA

2021/III. AUGUSZTUS 1.

AZ EMBERISÉG MÚLTJA, JELENE ÉS JÖVŐJE

EGY EGYESZERŰ IMA:
HATALMAT AKAROK

FRATELLI TUTTI ENCIKLIKA
KAPCSÁN KIALAKULT VÉLEMÉNYEK

VAN-E ÉRTELME IMÁDKOZNI

TÚLLÉPÉS

8. évfolyam 3. szám

Megjelent: 2021. augusztus 1.

Az AQUILA katolikus közösség negyedévi folyóirata

A kizárólagos materiális gondolkodáson túllépve: lelkiesség, spirituális kultúra — filozófiai, teológiai, pszichológiai, szociológiai, művészeti és egyéb tudományos megközelítésben.

Megjelenési gyakorisága: Negyedévi folyóirat

A folyóirat régi példányai az archívumban megtalálhatók.

Nemzetközi azonosítószám: HU ISSN 2064-7700

Alapítás ideje: 2014. július 1.

Tartalom

Kedves Olvasóink!	4
AZ EMBERISÉG MÚLTJA, JELENE ÉS JÖVŐJE	7
Az idő megközelítésének módjairól, a transzcendens tudás és az egyszerű logika hiányáról. „Ezt az egész írást felkiáltásnak szánom, hogy emberek vigyázzatok, komoly baj közeleg...”	
EGY EGYSZERŰ IMA: HATALMAT AKAROK	17
Egy rövid imádság: mély, lelki vágyakból fakadó szavak.	
FRATELLI TUTTI ENCIKLIKA KAPCSÁN KIALAKULT VÉLEMÉNYEINK.....	18
A Közösség több tagjának véleményét megszólaltató, Egyházat féltő, kritikus hangvételű reflexió.	
VAN-E ÉRTELME IMÁDKOZNI?	40
Az imádság értelmetlenségéről szóló állításoknak és érveknek a cáfolata.	
Impresszum	47

Kedves Olvasóink!

Szeretettel köszöntjük Önöket, s reméljük, hogy sok kellemes, gondolkodással töltött időt szerzünk Önöknek, és idővel egyre több olvasónk lesz. *Elindult a nyolcadik évünk.*

Miért indítottuk el ezt az eleinte negyedévente (majd terveink szerint sűrűbben) megjelenő elektronikus kiadványunkat?

Az ok a kiadó AQUILA Közösség lelkiségéből fakad. Mi 35 éve vagyunk katolikus közösség, mely eddig sokféle működési formációt is létrehozott, és fenn is tart.

Ami a cikkek tartalmára vonatkoztatott igényünk: újszerű, valós értéket hordozó gondolkodás jellemezze, és csakis a végső igazsághoz közelítő, kereső elképzelés érvényesüljön. A cikkekért nem tudunk fizetni, ahogyan az olvasásuk is ingyenes.

Keressük a spirituálisan is korrekt, univerzális szintet jobban megközelítő, teljes körű tudományos gondolkodást, nyitottságot, bátorságot, hogy minél jobban megismerhessük az embert, a földi létet és az univerzumot.

Célunk az emberi kultúra, a tudományos élet kitágított gondolkodás felé való rehabilitációja. Joseph Ratzinger szavaival élve: *„Senki sem állíthatja azt, hogy ő a szó igazi értelmében „tudja”, hogy Isten nem létezik. De felállíthatja azt a hipotézist, hogy nem létezik, s ebből a tételből próbálhatja megmagyarázni az univerzumot.”* (Krisztusra tekintve) Mi azt látjuk, hogy a jelenlegi tudományos élet megnyilvánulásai szinte csak földies, materiális szempontból próbálják megérteni, megélni a világot. Az így (meg)magyarázott földi világ jelenségei nagyon sok esetben — jelenleg még felmérhetetlenül, vagy be nem vallottan — téves következtetésekre vezethetnek. Pl. a világ keletkezésének módja, oka. Vagy az ember megjelenésének ideje, hogy miből és hogyan alakult ki, más bolygókon, más életek keresése, a kizárólagosan szén alapú gondolkodás is nagy hiba stb.

Az AQUILA feladatának tekinti az emberi felfogás horizontjának a felfoghatóság határáig való tágítását, amit szerintünk folyamatosan fesszegetni, nyújtani, bővíteni lehet.

K. Jaspers gondolatai: *Az egzisztenciális embernek mindig úton kell lennie, nem merevedhet meg dogmatikus igazságokban (...) mindig nyitva kell állnia és tanulékonnak kell maradnia, készen arra, hogy megvitassa az ellenkező álláspontot, mindig tudatában annak, hogy a vándorló embernek nincs végleges igazsága.* Nyíri T.: Filozófiatörténet (1983), 14.2.2. fej., 446.o.

A TÚLLÉPÉS kiadvány a kedves Olvasóktól az elmélyült olvasást várja. Az AQUILA nyitott minden újat hordozó elmére, elfogadjuk és közöljük a beadott cikkeket, ha a Szerkesztő Bizottságunk jóváhagyja.

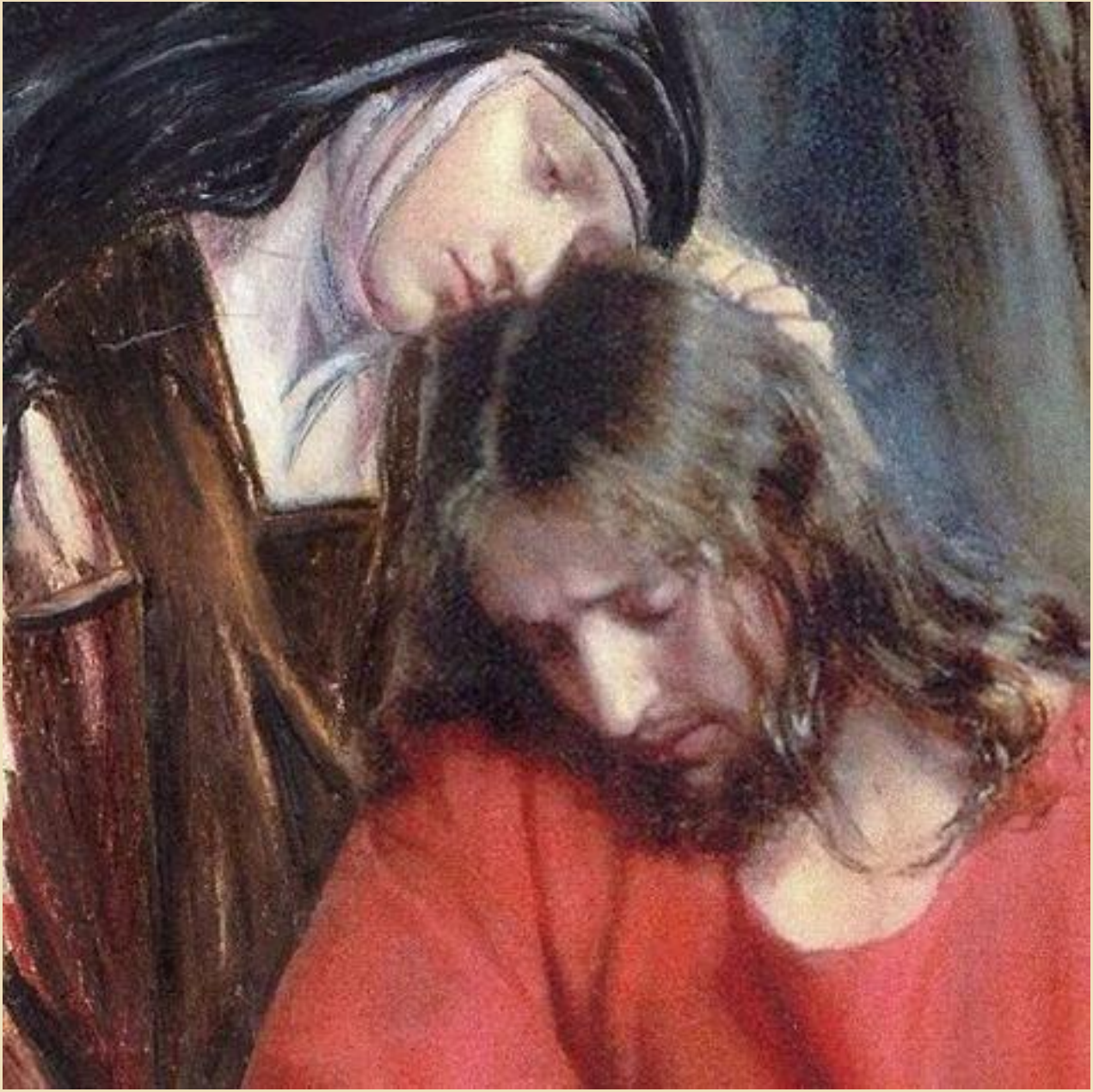
Minket Istenen kívül senki sem működtet, és szabadok vagyunk mindenféle földi érdektől, nem fogjuk sem politikai, sem semmiféle más érdekből cenzúrázni a beadott cikkeket. A közlés legfontosabb kritériuma elsősorban az, hogy a fenti szellemben íródott-e a mondandója, megfelel-e ennek a kitágított horizontnak, megfogalmazása és mondandója tekintetében megfelelően igényes-e, hordoz-e logikát, újszerű gondolkodást. Nem számít a szerző vallási és politikai hovatartozása, ha nem támadja az Istenhitünket.

Semmiféle erőltetett, igazi értékeket nem hordozó, plágiumgyanús terméket sem fogadunk el!

Egyéniségek írásai kellenek.

M. Blondel

*Minél többet tud az ember,
minél többje van, minél több ő maga,
annál inkább tudatára ébred annak,
hogy nincs semmije, nem tud semmit,
hogy nem az, amit akar.*

Pável Márta

AZ EMBERISÉG MÚLTJA, JELENE ÉS JÖVŐJE

Egy kis időutazás...

*„Ami ma vagy, tegnapi gondolataidból ered,
és amit most gondolsz,
holnap életedet formálja. Életünk
az elménk teremtménye.” (Dhammapada)¹*

Sokan sokszor azt hiszik, a lineáris idősík nem hagy nyomot, nincs hatással arra, hogy merre tovább. Ha jól belegondolunk, kérdezhetjük, és erről nagyon sok filozófiai mű is született, arról elmélkedve; mi az idő? Ugyanilyen filozófiai kérdés: van-e egyáltalán jelen, mert vagy múlt vagy jövő van, de a jelen, ha reálisan nézzük, olyan, mint egy penge, ami elvágja a múltat és jövőbe repít. Van-e idő, vagy mi alkottuk magunknak valamiféle tájékozódásul? Tudjuk, az időérzetünk is relatív, attól függ, milyen környezetben vagyunk. Igazból nem sok megfogható dolog van, mégis feszegetem: a múlt, jelen, jövő kérdését.

Ha nem filozofikusan gondolkodunk erről a témáról, akkor azt vesszük alapul, ami „történelmileg”, esetleg geológiailag igazolható, vagy mondákban, mesékben, népi emlékezésekben megtalálható. Ja – gondolhatják – a múlt az elmúlt, mi gondom vele, csak hogy ez így nem igaz, mert láthatatlanul, de a még távoli jövőnket is meghatározza. A múltunk olyan messze nyúlhat, főleg, ha karma szinten is gondolkodom, hogy beláthatatlan az, hogy mi mit okozott, talán jobbra valamennyi lenyomatot a tudatalattinkban hordozunk erről. Igaz ez akár egyéni, nemzeti, különböző korok emberi szintjein is. Sajnos a múltnak nagyon is van hatása, és nagyon kevesen okolják magukat a jelen eseményei kapcsán a múltbéli tetteikért. Vallom, ha baj éri az embert, forduljon bizalommal a tükörhöz, aki megmutatja, ki bajainak az oka, forrása. S ez nem csak egy életre, emberöltőkre is vonatkozik, mert van csoportkarma is, sőt ettől még sokkal bonyolultabb ez az egész. Minden

¹ <https://www.ujakropolisz.hu/cikk/idezet-mult-jelen-jovo> lapról származnak az idézetek

összefügg mindennel, nincs tett, esemény valamiféle következmény nélkül.

Ha az ember próbál kilépni szűk kis világából – hogy más perspektívából, globálisan nézze –, lehetőleg minél magasabbról szemlélje, kicsit el fog keseredni, mert vagy az emberi lét mély okát keresi – de látni fogja, ez az embertársak zömét messze nem érdekli... –, vagy elfogadja – amit szerintem nem lehet... –, hogy csak idehuppant emlős tömeg, ami úgy viselkedik, mint az erdei vaddisznók, mindent feltúrnak, felforgatnak. Megdöbbenő, de sokak állítása igaz ránk, hogy emberként agresszív faj vagyunk. Ez ellen is tenni kéne, de az agresszió, az ölés a testünk „része”, hogy fenntartsuk. Az ősember sem növénytermesztésből élt – főleg nem a jégkorszak utáni időkben –, hanem vadászatból, ez jó sokáig így volt. Az ölést ma is tesszük, igaz, többnyire vágóhidakon. Sajnos kell a testünknek a hús, nem vagyunk tisztán növényevők. De ha tovább megyek, a növények kiszedése is valamiféle ölés, és ezt, hogy mi az ölés, bármeddig fokozhatnánk. Élni viszont – ha már itt vagyunk... – kell. Életünk anyagával, működésével szinte rá vagyunk kényszerítve, hangolva az ölésre, az agresszió sok-sok formájára. Pont, mint az állatvilágban. Innen van kimenet..., csak nehéz megvalósítani, de lehetséges.

Hogyan tudunk különbséget tenni ölés/pusztítás és életben maradtatás között? A genetikánkban benne lehet az agresszió(?), talán ez az emberiség megmaradásának egy útja volt. Ma nem annyira kellene, mégis van. Megmételjük mindent.

Egy filmben elhangzott, hogy mi emberek olyanok vagyunk, mint a vírus. Szíven vágott, mert sok esetben igaz. S ha jól belegondolunk, az ember a GAIA-t lepusztítja esztelen viselkedésével, pl. feléli az őserdőt, ami a Földünk tüdeje stb... Az Isten nélküli, szeret nélküli ember csak élősködő, aktív kártevő. De mégsem lehet az egész emberiséget ezzel „vádolni”, még ha többségére akár igaz is lehet. Az is igaz, hogy sok építő, Gaiának tetsző dolgot eddig nem tettünk. Egy biztos, a szerénység, az önmegtartóztatás nem az erőssége az emberiségnek.

Lehet, hogy genetikailag erősen hibásak vagyunk, és sok hiányosságunk van, de mi jó bennünk? Az nagy kérdés, miért ilyenek lettünk, az emberiség miért nem tud csak építő lenni? Miért nem tudja, hol van a határ, hol van az, hogy elég? Valami fals eltolódást kapott a társadalmi képzésünk, ahol evidens igazságokat sokszor köd burkol. Persze ezt többnyire a rossz lelkeségű, hiányos spiritualitású emberek, a túlvilág nem ismerete okozza, nem tudják, hogy minden egy kontinuitás. Hiába gyűjtögetik az anyagi dolgokat..., úgy mennek el... mindenki úgy, ahogyan jött, csupaszon, semmije sem marad, ha így éli földi életét, csak hiábavalóságot termelt. Torz istenkép következtében nem ismeri fel az emberiség a tettei hatását sem. Ha tudná, hogyan tovább, hogy a lélek halhatatlan, hogy amit az elmúlt idejében tett, az mind ráhullik, akkor felismerné, a jelen tettei mennyire meghatározóak a jövőjére nézve, ami egy újabb forduló után a múltja lesz. Esetleg az emberiség magára kérdezne, léte okára, ha sok meghatározó kérdést feltenne magának..., de nem teszi. Ha több mindent tudhatnának, ha el is hinnék, akkor is ezt tennék(?), hogy felemésztenék a talajt a saját lábuk alatt?

Az igaz, az emberiség kis része vagy egyirányúan, vagy nagyon mélyen „kockaképzett”, a többség sajnos komolyabb logikára, gondolkodásra képtelen, mondhatnánk ad hoc lény, aki csodálkozik – majd az ég felé öklét rázza... –, ha tettei miatt valami rossz mégis történik vele. Sajnos nem tudunk, nem lehet az emberiség 95%-val komolyan beszélni, mert agresszív, érthetetlen, emellett félős, babonás is. Úgy tűnik, egyre rosszabb lesz a dolog. A leépülés látható.

Az emberek sokszor csak hajtják az időt. Volt egy eset, mikor egy 6 éves, aranyos kislány csillogó szemmel mondta: jaj, de jó, jön a nyuszi. Húsvét napján a gyerekek rám néz és azt kérdezi: hány nap múlva jön a Mikulás? Akkor megkérdeztem tőle, miért nem örülsz a nyuszinak, most itt van, vártad, miért csak várni akarsz, s nem a jelennek örülni? Okos kislány volt, megértette, de a többség nem értene meg.

A múlt, jövő, jelen kérdésében a mai világban nehéz bármit is mondani, mert valahogy felgyorsultak az események, és az okozati

összefüggések még homályosabbak lettek, mint eddig vélték. Hogy holnap mi fog történni, az most élesebben válik kérdésessé, mint pl. 100 évvel ezelőtt. Talán a hírek gyorsabban száguldanak, és az ember stabilitási érzete erősen meggyengült. Sokkal erősebben, fájdalmasabban lehet ma érezni, hogy nem tudhatjuk, mi lesz holnap – igaz, eddig sem tudhattuk –, de eddig nem fektettek erre ekkora hangsúlyt, mert eddig nem láthatták, pl. ahogyan Afrikában nyílik szét a föld, hogy tűnnek el a jéghegyek stb. A mi korosztályunk láthatta a közelmúltig szépen virágzó Jugoszláviát, követhette a bombázásokat, élőben nézhettük, „élvezhettük...” ahogy átmenve minden romokban állt és mára a tagállamokra való szétesését.

Közben a társadalom múltban biztosan megélt istentudata is meggyengült, viszont azzal, hogy a biztos isteni pont kikerült az életükből, jelentősen megrendítette az emberiség stabilitási tudatát is. Árvaság tudata lett úrrá rajtuk anélkül, hogy felismernék, így gyors pótcselekvésekbe kezdenek...

Sokszor az időbeli történéseket felgyorsulva látjuk, vagy többnyire tankönyvekből vagy archeológusoktól tudhatjuk.

„A történelem az a tantárgy, amelynek a legnagyobb hatása volt értékrendszerünk kialakulására, hiszen milyen más alapra lehet a jövőt építeni, mint a múltra?” (Szent-Györgyi Albert) Pont ilyen okok miatt törekszenek nagyhatalmak ősi népek pl. Irak, Irán, stb. kultúrájukat jelző romokat, építményeket, írásbeli és egyéb értékeket megsemmisíteni, hogy ezzel tudatosan letörjék a nép múltját, s ezzel az öntudatát. Az ősiség, a gyökerek tudata, ismerete elképzelhetetlen erő, öntudat egy nemzet életében. Pont így van a vallásnál is, minél régebbi, mélyebbek a gyökerek, kiforrottabb, nagyobb lelki eleganciát és megnyugtató sugároz.

Ugyanakkor változik fölöttünk az időjárás, nem is kicsit, és kiszámíthatatlanná válik a föld alattunk. Lokálisan még országon belül is szokatlan dolgok lesznek, változnak az esős és száraz helyek, sivatagosodások indulhatnak el. Tehát olyan mértékű változásnak

vagyunk a tanúi, amelyet eddig ez a generáció nem élt meg. Úgy érzem, hogy a múltunkban valahol kiszámíthatóbb volt, mint ma, ahogyan látjuk a jövőt. Igaz – de talán nem ilyen kis időszakaszra sűrítve is –, voltak időjárási anomáliák, volt a jégkorszak, volt a vízözön, és volt a pusztulás stb. Tudjuk, a föld működését sem ismerjük teljesen, pedig van benne ciklikusság is. Mi pedig szeretnénk kikötni a jelenidőt, ami igazából, ha jól meggondolom, nincs is.

„El ne felejtsd, hogy mindenki csak a jelenben él, ez pedig röpk pillanat: a többi idő vagy már elmúlt, vagy bizonytalan.” (Marcus Aurelius) A jelenidő, mint említettem, mondhatnánk úgy is, hogy szubjektív, mert másodpercekben sem mérhető. Vagy múlt volt, vagy jövő lesz, így amit mi jelenben élünk meg, azt inkább úgy mondhatnánk, hogy közelmúlt és közeljövő. Persze kiterjeszthetjük ezt a tudatot napokra, hónapokra, de leginkább mára. Az emberek igyekeznek úgy élni, ahogyan szlogenben mondják is, hogy: élj a mának. Nagyon felelőtlen felfogás, felélni mindent, ezzel még bizonytalanabbá teszik a jövőjüket.

Nézzünk egy kicsit vissza: Fosszíliákra, lábnyomokra, csontdarabokra stb. vagyunk utalva, hogy némi képünk legyen a múltunkról. De kérdés az is, ez hányadik múlt..., mennyi pusztulás után kezdődik mindig minden előről. Semmi biztosat sem tudunk.

<https://ng.24.hu/tudomany/2020/10/15/jegkor-vegi-tortenetet-meselnek-el-a-megkovult-labnyomok/> „...A lábnyomok korát nem lehetett pontosan megállapítani, az azonban a keresztezőmamut és óriáslajhár nyomok miatt biztos, hogy késő jégkori. Mivel az ember Észak-Amerika e régiójában jó 14500 éve jelent meg, ennél régebbi semmiképp se lehet a nyom.”

Ilyen és hasonló adatokból annyit biztosan megtudhatunk, hogy az ember és mamut találkozója létezett, sőt meg is ettük a mamutot. Remélem, nem az ember pusztította ki. Pontosán nem tudjuk, csak véljük, mi adott ekkora löketet az ősi emberi fajnak, hogy hirtelen így megugrott a szellemi szintje. (Az nem biztos, hogy az intelligencia,

humánus viselkedés is lineárisan növekszik, sőt sajnos összességében inkább csökkenni látszik.) Láthattuk, hogy száradtak ki folyók, hogy pusztultak ki egyes fajok, pl. ahogy eltűnt a mamut, az óriás lajhárok stb. De a forgás, fejlődés, pusztulás, új egyedek létrejötte nem állt meg, míg élet van a Földön, nem is fog, bár a jelenben, személyként szemlélve nem megnyugtató a látvány. Ilyen változatos, kiszámíthatatlan körülmények között ezek az ősi emberek a környezetükben mindig ráfordultak az életbe maradás lehetőségére, az új viszonyokhoz rugalmasan alkalmazkodtak, ezzel érték el, hogy ma is van ember a Földön.

Ez volt valamennyire a múlt, viszont félek attól, hogy a jövő változásaira nem fog így ráfordulni az emberiség, ugyanis elpiskótásodtak, elfelejtették hogyan kell életben maradni a természet rázkódásai, dühöngése ellenére. Szinte elfeledte az emberiség a természet erőivel való vívást, a túlélés fortélyait, most ezt tragikus módon a technikára bízták. Az emberek elfelejtették a földet művelni, védeni, úgy gazdálkodni, hogy ne kiégett talaj maradjon nyomukban, most itt felélik a jövőt. Ezt szó szerint kell érteni.

Az AQUILA közösség részéről ezt rég felismertük. Személy szerint arra törekszem, hogy a városi fiatalokat visszaszoktassuk a természetbe, hogy tudjanak kapálni, tudjanak szőlőt metszeni, tudjanak locsolni, tudjanak fűvet nyírni, fákat metszeni, építkezni. Újra emberközeli legyen nekik a természet, ne olyan emberek legyenek, akik csak mobillal a kezükben néznek körül, és nagy csodálkozó szemekkel éhen halnak. Az emberiség mint elkorcsosult, naturalitását veszett lény, ha így folytatja, nem nézhet semmiféle jövő elé.

Az a probléma, hogy nem sok túlélésre képes gyereket nevelnek a szülők, az öncélú versenysport pedig semmit sem segít. Pl. tud úszni, és? Elkapja a halat, hogy éhen ne haljon, ha becsődöl a jelenlegi túlteljesített világ? Nem tértek még észhez, ha egyáltalán valaha is megteszik, de különben teljes emberi pusztulat jön... Nem veszik észre, hogy a ma/jelen után nem biztos, hogy lesz hosszútávú jövő. A

gyereknek a kezében a mobiltelefon, a tablet, vagy egyéb készülékek indirekt a halálukat okozzák, mert idejüket vesztegették, kikapcsolódtak a normális életvitelből. Az embernek a földi élethez alkalmazkodó lénynek kell lennie, ha nem alkalmazkodik, a mobiltelefonja és ezek a kütyük nem mentik meg a kihalástól.

Az egész társadalomra nézve elmondható, sok szereplős kihalást idézünk elő. Kevesen maradnak meg, csak azok, akik az elég erős szelekciót kibírják, mert az emberek magukat alkalmatlanná tették arra, hogy elviseljék a természet fordulását. Hőség ellen nem légkondi kell, ami csak ront a városok külső összhőjén, hanem ésszel való szellőztetés, más anyagok, színezések, tájolás, több erdő, kevesebb fogyasztás, stb.

Vannak népek, akik északra mennek, hogy menekülőre fogják, és más országokba vándorolnak (jól élni... balgaság!), az egy

időleges megoldás. Volt már a múltban ilyen népvándorlás többször is, ahova eljutottak, mindent feléltek, mindent letaroltak, s végül ők sem jártak jobban. Mivel ott is el fog romlani minden, ameddig lerabolják, aztán majd ők is éhen halnak.

„A folyó egyszerre van ott mindenütt, eredeténél és torkolatánál, a vizesésnél, a révnél, a duzzasztógátnál, a tengerben, fenn a hegyeken, egyszerre mindenütt, (...) számára csak a jelen létezik, nem ismeri sem a múlt, sem a jövő árnyékát.” (Hermann Hesse) Mi viszont nem játszhatunk folyót, mert ugyan mindenütt ott vagyunk (sajnos), és

mindenütt rombolunk (szennyet engedünk a vízbe, lásd. Gangesz), hova lett a tiszta ivóvíz? Így folytatva nem lesz jövőnk. Az alábbi finomlelkű sorok biztatnak is, de el is keserítenek, mert ma a jelen működése gyalázatos, így milyen jövőre számíthatunk? *„Múlt nélkül nincs jövő, s mennél gazdagabb a múltad, annál több fonálon kapaszkodhatsz a jövőbe.”* (Babits Mihály)

Mivel az ember test és lélek egysége, így nagyon is számítanak a lelki dolgok, mert nagyobb vezérlő elv, mint bárkit gondolná! Mára a lelkiséget, az emberek spirituális fejlesztését sokkal jobban elhanyagolták, és nagyobb kárt okoztak, mint bárki is gondolná, sokkal nagyobb, mint a környezetszennyezés! Istenné vált a mobil és minden tartozéka. Sok fiatal közvetlen halálát is okozta, hogy szelfizés közben árokba esik, a szikláról lehátrál, oszlopnak megy stb.

Valahogy minden kifordult, és a jelen tragikus jövőt tartogat. Gyorsan fordítani kellene, visszaállítani a testi és lelki ember harmonikus működését. Sőt, mivel az ember spirituális lény, ezért, ha elérnénk – ami szerintem erős ábránd... –, hogy még jobban az legyen, hogy a lelki működése legyen dominánssá, akkor talán még meg lehetne menteni a világunkat. Ebben elsősorban az egyházaknak kellene helytállni, utána az oktatásnak és a szülőknek. Egyszerűnek látszik, de nem az, mert az alapvető igények kihaltak az emberekből, tán nem is tudják, hogyan kell tenni, csúszik ki minden szinten a talaj a lábunk alól.

„Jó a múltra támaszkodni, jó átnézni mindazt, amit elértünk, de nem élhetünk a múltból. Nem szabad megkövesedni, jégszoborrá, az időben megmerevedett kővé válni.” (Delia Steinberg Guzmán)

Rugalmasan, lelki mobilitással is kéne élni, ha ez sikerülne, akkor az emberiség a tudatával vissza tudná forgatni még az elrontott dolgokat is. A gondolat és a lélek ereje igen nagy lehetne, ha megtanították volna használni, de ebből is kitanult a mai nemzedék. Ha működne, másmilyené tudná tenni az emberi világot. De ma más az érték, a külcsín, így a belső értékek nem sokat számítanak a tömegnek. Akinek

meg némileg igen, az is erősen elhúzódo sávban, mert sok közülük inkább csak okoskodó.

Nem tudom, mennyi ideje van így az emberiségnek, nem biztos, hogy sok lesz. Ha így folytatjuk, nem fogunk tudni semmit sem megállítani, mert nagyon erősen látszik, hogy agresszíven változik körülöttünk minden. Az csak kis vödröcskében való tűzoltás, hogy fákat ültetnek, s ez rendben is van, de vannak, akik nem ültetnek. Látom az USA életfelfogását, mértéktelen nagy könnyűszerkezetes házak (5 főnek 2-300 nm, minek? – szél elfújja), abban a hőségben is megy az energia pocsékolás: szárítógépek (mikor ezerrel süt a Nap), légkondi használat stb. Mennyi szennyezés. Amerikai filmekben látni, hogy műfüvezik a telkeket, biztosan hűsít is esténként – ☺. Jó, lehet, hogy Los Angelesben műfüvezik, vagy Hollywoodban, mert szárazság van, és a sivatagnak talán annyira nem árt a műfű. Ez a divat ide is beszivárog, mint minden rossz, s például a Balaton partján minek a műfű, lelki sivár világ, ahol a fű levágattatása kb. 10 év alatt kerülne annyiba, mint a műfű, és milyen siralmas. Itthon elveszik a Balatontól a partot, építkeznek, kiírtják az őshonos nádat, ha tehetném, minden természet rombolást büntetnék, fákat, bokrokat, fűvet szigorúan védeném, betiltanám az elműanyagosítást. Ebből is látszik, csak a jelennek élnek, felélve a jövőt. Ma olyan dolgokat teszünk, amit a múlt embere nem tett meg, és ezért most a jelenlegi ember még élhetett, de ha jelenleg ilyeneket teszünk, a gyerekeinknek semmi sem marad meg. Nekünk a jövő emberére is gondolni kell, az emberiség nem lehet önző.

Lesz-e jövőnk? Ha így folytatjuk, biztosan nem; a jelenjeinkkel megöltük. Talán az alkalmazkodó keveseknek lesz. Mit lehetne tenni? Nem azt, ami ma megy, hogy sorra elmondják, baj lesz, megállapodásokat kötnek, amit sorra különböző okok miatt nem tartanak be, s az idő megy, és omlik össze az életadó földünk működése.

Az aranyat tojó tyúkot, úgy tűnik, már levágta az emberiség. Ezt az egész írást felkiáltásnak szánom, hogy emberek vigyázzatok, komoly baj

közeleg, utolsó idők sokaknak rohamosan jönnek. Ha az alábbi sorokat megfogadnánk, talán...:

„Légy szirtfok, amelyet szüntelen csapkodnak a hullámok, de ő rezdületlenül áll, s körülötte elcsöndesül a habzó forgatag. Ne búslakodj a kedvezőtlen széljárás miatt, inkább örülj, és élj derűs arccal – ha a jelen nem tör meg, a jövőtől sem kell tartanod.”

(Marcus Aurelius)

Varga Péterné/ Pável Márta, katolikus hittanár, az AQUILA h.r. vezetője, 40 éve az AQUILA kat. közösség létrehozója.

Két könyve jelent meg (Akinek füle van a hallásra, az hallja meg, valamint A misztikus teológia alapjai) és egy Hazafelé címmel folyamatban van. Publikációi megtekinthetők a www.aqp.hu, AQUILA Magazinban és a Túllépés n.é. lapban, valamint a blogokban.

Szeibert Márton

EGY EGYSZERŰ IMA: HATALMAT AKAROK

Istenem, gondolkoztam, mit kérjek Tőled...,
őszinte leszek, igazából én hatalmat akarok.

Az egyszerű ember hatalmát,
aki az önzőségét félredobja,
kicsinyességét felszámolja,
hiúságát kineveti, vágyait elengedi.

Hatalmat akarok.

Olyan legyek, akit föld nem húz, akit kincsek nem kötnek.

Nem zsarolható, nem kikezdhető, és nincs rajta fogás.

Aki szabad, és akinek legfeljebb csak a teste sebezhető.

Hatalmat akarok, a bátorság hatalmát, hogy illúziókon átlássak, a valódi
énemmel szembenézzek.

A bölcsesség hatalmát, hogy küzdjek, ahol kell, és továbblépjek, ahol az
kell.

A hit hatalmát, mely hegyeket mozgat.

A belső mély ima emberfeletti hatalmát, mely Illés tüzes szekérével hoz-
zád repít, és felégeti bennem a sötétséget.

Az együttérzés és a szeretet mindennél belsőbb erejét,

Jézus univerzumokat áttörő hatalmát.

Nem akarok sokat, csak hatalmat. Istenem, csak a TE hatalmadat.

...

Uram, add, hogy akár épp jól érzem magam, akár épp szenvedések vesz-
nek körül, mindig érezzem a folyamatosan adó és jóságosan lágy érinté-
sedet, jelenlétedet. Ha te velem vagy, akkor megvan minden, ami kell.

Köszönöm!

A cikk írója: Szeibert Márton mechatronikai mérnök, az AQUILA Civil Közösség tagja, aki 13 éve végez önkéntes tevékenységet az AQUILA szervezésében. A teológia, filozófia a kedvenc hobbijai közé tartozik. Egyéb írásai az AQUILA Magazinban és a Túllépésben olvashatóak.

Pável Márta /AQUILA KÖZÖSSÉG

²FRATELLI TUTTI ENCIKLIKA KAPCSÁN KIALAKULT VÉLEMÉNYEINK

A Túllépés ezen száma Ferenc pápáról is szól. Oka nem a pápalátogatás, nem akarunk semmi rosszat Ferenc Pápának, de szeretnénk egy felrázó népi tükröt mutatni. Egy egyházi felhívás kószált a médiában: „Szólj be a papnak”, tessék, most megtettük, de nem előre megírt kérdések alapján, hanem ahogyan hitünk diktálja (és így valószínűleg erősen bosszantók leszünk, de ez van).

Igaz, mi nem választékos szómenéssel írunk, ami semmi lényeges mondanót nem tartalmaz, erre nincs időnk. Hangsúlyozzuk, nem szeretetlenek vagyunk, hanem aggódunk Egyházunk sorsáért. Sajnos érezhetően baj van Egyházunkban, nem jó felé megy az egész, ébresztő! Tudjuk, a bigott hívőknek és a papságnak (egy részének) felháborító lesz, a liberális olvasóknak is, mert ők ezt a pápát elfogadják, szeretik. De sok olyan keresztény van, aki látja a bajt, s ha annak tovább nyitogatjuk, vagy kinyitjuk a szemét, már tettünk valamit.

Tudom, a hierarchia szemében kicsik vagyunk, de ez nem számít akkor, ha Isten erre ad nekünk utasítást, hogy felrázzunk, tisztogassunk. Így kérem bigottság és megbotránkozás nélkül vegyék írásunkat, ha kérhetem, némi megértő jó szándékkal.

² Ez szokatlan formátumú cikk lesz, mert az AQUILA Közösségből jó pár ember véleményét tükrözi (a hozzászóló monogramja feltüntetve.).

Okfejtésünk alapja – az, ami nekünk szent és mérvadó – a Biblia/az evangéliumok, valamint elmélkedésekben, amit Jézus Krisztus mond. Az enciklika hosszú volta miatt csak a súlyosabb mondandójú részekre térünk ki, de az értelmezés során a kiragadott részek igyekezetünk szerint a szövegkörnyezetükben maradnak.

Tények: 2020. október 3-án Assisiben Ferenc pápa aláírta a **MINDNYÁJAN TESTVÉREK (FRATELLI TUTTI)** kezdetű enciklikát /F.T.en./.

Az alább hivatkozott, enciklikát erősen megértő, helyeslő és támogató írásban Görföl Tibor ismerteti a pápai dokumentumot. (Mi nem tudunk ezzel a pápát támogató véleményével egyetérteni, mivel mi itt a hitünknek, az életünknek, a Krisztus-követésünknek, az Egyházunknak a borulását, elvesztését látjuk. Ha ennek a Ferenc pápai dokumentumnak bólogatunk, félő, hogy nem Krisztus közvetítői vagyunk. Mivel úgy véljük, cinkos, aki néma, mi nem leszünk azok, mi Isten Sasai vagyunk.) Görföl írásának 3 része van, a hivatkozásokat közöljük.³

A következő a Pétersziklaja.hu felületen olvasható, mely sokkal közelebb áll ahhoz, amit mi gondolunk – de nem teljesen.: <https://petersziklaja.hu/isten-ovjon-minket-a-papai-kommunizmustol/>

Ferenc pápa enciklikájából – szerintünk – CSAK AZ ISTEN HIÁNYZIK.

⁴*Jn 2,17 Akkor tanítványai visszaemlékeztek arra, hogy írva van: „Emészt engem a buzgóság házáért”. Ebből semmi sem érződik Ferenc pápa enciklikájában. Belőle, szerintünk, mint a Krisztus földi helytartójából, ebben az írásban a krisztusi spiritualitás hiányzik. S ha a 4 evangéliumot végigolvassuk, keresve, hogy megtaláljunk benne utalásokat, azoknak a szellemiségét, amiket Ferenc pápa ír, még nagyobb úr lesz, mert az evangélium szelleme és az enciklikában leírtak közt nekünk szakadék van, főleg ha János evangéliumát nézzük. Azzal szembesültünk, hogy a*

³ <https://www.magyarKurir.hu/hirek/maga-valosag-sohajt-fel-fratelli-tutti-kezdetu-enciklika-1-resz>
<https://magyarKurir.hu/hirek/-legnehezebben-legyozhető-virus-i-fratelli-tutti-i-kezdetu-enciklika-2-resz>

<https://magyarKurir.hu/hirek/-mindannyian-megvaltoztunk-fajdalomtól-i-fratelli-tutti-i-kezdetu-enciklika-3-resz>

⁴ Szentírás, Jeromos ford.

négy evangélium mondandója főként nem földi viszonyokról szól, inkább a végső /égi/ spirituális tényekről. Szerintünk ez a szemlélet a pápánál teljesen torz, és átment anyagi szemszövegbe, amit Görföl Tibor főszerkesztő úr jó alaposan meg is támogatott.⁵ Nekünk az igazság kell, hogy minden ember lelkében ragyoghasson, s nem az elkenés, alázatoskodás, stb.

Jn 3,20 Mert mindaz, aki gonoszt tesz, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy el ne marasztalják a cselekedeteit; 21 de aki az igazságot cselekszi, a világosságra megy, hogy nyilvánosságra jussanak tettei, mert Istenben cselekedte azokat.

Teljes meggyőződéssel azt gondoljuk, hogy a Római Katolikus Pápának

a krisztusi kereszténység érdekét kell nézni, képviselni, védeni, mert Ő nem a világ összes vallásának a pápája, hanem csak a katolikus Krisztus követőknek a pápája. Így elsősorban az ő feladata főként nem szociális területre kellene, hogy kiterjedjen, hanem a katolikus keresztény ember megmaradására, növekedésére, lehetőségének

elmélyülésére. De nem ez van.

Lk 6,39 Hasonlatot is mondott nekik: „Vajon a vak vezethet-e vakot? Nem esnek-e mindketten verembe?” Ferenc pápánál nem tiszta a helyzet – erre az írásunkban is fényt derítünk –, akkor nem ez áll fenn? Sokan a lemondását követelik, és mi is úgy érezzük, hogy Ő itt sajnos egy célt tévesztett pápa. Pl. amikor a migránsokkal való kiegyenlítődést szorgalmazza, akkor nem azt szorgalmazza, amit Keresztelő Szt. János mond:

⁵ Similis simile.

Jn 3,27 János azt felelte: Az ember semmit sem szerezhet, hacsak a mennyből nem adatott neki. Ehhez hasonló sok helyen van a Bibliában, s úgy tűnik, hogy ez elveszett valahol a F.T.en. szellemiségéből. A valódi Krisztus követőknek azt kell vallania, minden földi, politikai érdek nélkül: Jn 3,31 Aki felülről jön, fölötte van mindenkinek. Aki a földről való, az földi, és földi módon beszél. Aki a mennyből jön, feljebb való mindenkinél...

Jézus Krisztus ezt mondja. Nem valós az, hogy érdem, tett nélkül mindenki ugyanazt kapja, mint aki tett – pedig úgy tűnik, Ferenc pápa ezt alapjogon szorgalmazza.

(H.O.) Igen, szép keresztényi mondatok hangzanak el az enciklikában. Egy ideális világban talán ez megvalósítható lenne. De sajnos nem ideális világban élünk. Pl. régen a templomok nyitva voltak, be lehetett menni imádkozni, elmélyülni. Ma a templomok (amik az Egyház magántulajdonai) túlnyomó többségben napközben csak az előtérig vannak nyitva (másképpen: a kapcsolatok csak a gyóntatószékig terjednek), és egy nagy ráccsal zárja el a lelkiileg felfrissülni vágyókat. Hát őket 'ki lehet rekeszteni'? Ez a magántulajdonhoz való jog kivétel, és mégsem másodlagos az egyetemes elrendeltetéshez képest?! Persze ezek költői kérdések, de a kettős mércét szépen szemléltetik. Aki kicsiben hű, legyen nagyban is az... Vagy éppen fordítva. Túllépve ezen, és egy idealisztikus (utópisztikus) gondolkodásmódot felvéve nézzük meg, mi is ez a 'teremtett javak egyetemes elrendeltetésének alapelve'... Minden észszerűséget és feltételt nélkülöz, és nagy lendülettel szórja, hányja az igazgyöngyöket a disznók elé, vagy pedig nem teljesen ilyen egyértelmű ez?! Erről az alábbi vatikáni dokumentumban olvashatunk részletesen: ⁶Természetesen ezen irat is egy ideális környezetet vázol fel, és hangnemében sok azonosságot mutat, azonban vannak benne olyan utalások is, amelyek nem elvetendő, és más megvilágítást adnak.

⁶https://www.vatican.va/roman_curia/pontifical_councils/justpeace/documents/rc_pc_just-peace_doc_20060526_compendio-dott-soc_hu.html

F.T.en. (164) *A közjó alapelve – amelyhez a társadalmi élet minden elemének igazodnia kell avégből, hogy elnyerje teljes értelmét – valamennyi személy méltóságából, egyszeri voltából és egyenlőségéből ered.* Megjegyezném, bárhogyan is forgatják a szavakat, a közjó nem egyenlő a magántulajdonnal, vagy ennek a személy felé sugárzott „jóságával”, pl. boldog, hogy tud a saját házában lakni. Az valóban valamiféle méltóság, hogy nem a híd alatt lakik valaki, de ehhez a személynek, tetszik vagy nem, de hozzá kellett tennie a maga erejét, pénzét stb. Nem a levegőből repült a szájába...! Egyenlőség..., szép szavak, de csak ezek szintjén létezik, kár rá hivatkozni. Aki dolgozik, hogy valamije legyen, hogy eltartassa a családját, NEM egyenlő azzal, aki sem tanulni, sem dolgozni nem akar, de követelőzni... azt igen. Mi úgy gondoljunk, hogy ezt NEM fogadjuk el, semmilyen vádló, ránk mutogató, lelkiismeret-furdalást keltő szövegek ellenére sem, mert igazságtalan.

Aki tehát teljesen más kultúrájú (és a társadalomban magának szigeteket akar képezni), netán erősen fanatikus, erőszakosan térítő, más Istenképet el nem fogadó vallást képvisel, mely ezzel a krisztusi transzcendens dimenziót veszélyeztetné, azzal szemben – véleményem szerint – nem megengedhető a jámbor módon való bólogatás. Nekünk Krisztust és az ő művét kell védenünk, nem holmi megtévedt – szerintem liberális – ideológiát követni.

Jn 5,27 ...s hatalmat adott neki, hogy ítéletet tartson, mivel ô az Emberfia. 28 Ne csodálkozzatok ezen, mert eljön az óra, amikor mindnyájan, akik a sírokban vannak, meghallják az ô szavát, 29 és elôjönnek: akik jót tettek, az élet feltámadására, akik pedig gonoszat tettek...

A fentiekkel ellentétben F.T.en. (38-40): *Nélkülözhetetlen, hogy a „súlyos humanitárius válságok” elôl menekülôk számára egyszerűsítsék a vízumok megadását; nyissanak humanitárius folyosókat; biztosítsanak számukra szállást, biztonságot és alapvetô szolgáltatásokat; nyújtsanak lehetôséget számukra munkára és képzésre; segítsék elô a családdegyszítést; védelmezzék a kiskorúakat; biztosítsák a vallásszabadságot.*

Sehol nem szerepel a pápánál a közös akarat, a vendéglátók joga, a (pl.keresztény) vallásosság tiszteletben tartása, a kultúra megbecsülése, akarat a munkára, tanulásra stb. semmi, csak az, hogy mi mit tegyünk meg nekik, hogy tegyük a saját életünket elviselhetetlenné.

Gondolkozzunk; mennyire vonzó a még nem keresztényeknek az, hogy a saját pápánk sem a mi védelmünket szorgalmazza? Vagy ők, a pápa által preferált nép, mit tennének meg nekünk. Oda mehetne-e egy magyar 40 000 Ft-os nyugdíjas követelőzni a migránsok hazájába, anélkül, hogy a fejét nem választanák el a testétől? Hát nem, akkor miért hint port a keresztény emberek szemébe, ez teljesen egyoldalú dolog! A mennyek országába is feltétellel juthatunk be, parancsok megtartása, Isten végtelen szeretete, tanúságtétel Istenről stb., mindenütt van feltétel, ez az emberi viszonyokra is kiterjed.

F.T. en. (95) *Nyíljunk meg felebarátunknak a szeretet dinamizmusa szerint, amely az „egyetemes szeretetközösség” felé irányít bennünket.*

(M.J.) Amikről itt ír, azok valóban keresztény értékek, de az egyetemes szeretetközösség nem jelentheti azt, hogy tegyük önként a fejünket a bitó alá.

(H.O.) Emlékszünk a 'találkozás művészetére' és a 'kedvesség csodájára', miután Ferenc ráüt egy nő kezére. (Ettől a mosolytól el lehet olvadni, nem!?)⁷

Ez a krisztusi értékek kiforgatása, felhasználása egy olyan cél érdekében, ami inkább szervezetten ördögi, erősen politikus, főként nem becsületes. Az Egyház a maga hatalmának és a politikai célok támogatásának érdekében például évszázadokig felhasználta a krisztusi szegénység méltatását arra, hogy a jobbagyság elfogadja elnyomott sorsát, mert szegénynek és elnyomottnak lenni olyan „krisztusi”. Ugyanakkor Avignoniban,

anno mikor egyidőben két pápa is volt, azért nem akartak visszamenni a bíborosok Rómába, mert ott nyomor és éhezés volt, de ők a király szárnyai alatt a pápával jól éltek. Szinte alig volt példamutatás, de sok ájtatos beszéd, az igen. Pl. megostorozva és megkínozva lenni is olyan „krisztusi”, egy jó keresztény nem lázadozik, ha megaláztatás éri... stb.

Az egyik legveszélyesebb és legszomorúbb dolog, amit megtesz egy valósi szervezet, hogy a valóban nemes eszméket felhasználva nem becsü-

letes, életüket megrontó, romboló célokat támogat, vagy arra veszi rá a jó szándék köntösében az embereket.

(Sz.M.) Vajon belegondolt-e Ferenc pápa abba, hogy mennyi kár lenne belőle, ha Afrika elárasztaná Európát? Legyünk humánusak, de legyünk józanok és racionálisak is, és ne csináljunk nagyobb bajt annál, mint ami van! Ferenc pápa is belátta, hogy lehetőleg a szülőföldjükön kell a megoldást megtalálni, ott kell segíteni. Egyetérttek az-
zal, hogy a háborús menekülteken segíteni kell, de ez nem jelent szabad folyosókat, hiszen szükség van az erős

kontrollra, az önvédelemre.

Ferenc pápa felemeli szavát a (F.T.en. 27–28) *„falak kultúrája” ellen is, amely kedvez a maffiák térnyerésének.*

(R.M.E.) A fal évezredek óta benne van az ember építkezési szokásaiban, Kínai nagy fal, városok körüli falak, stb. A falon vannak kapuk, és vannak a városhoz vezető utak, kiváltság volt a falon átjutni, aki tolvaj volt, gonosztevő, azt nem engedték be. Így aki bebocsátást nyer, az megtanulja elfogadni a szabályokat, nem rombolja le azt a rendet, amit a városlakók már kialakítottak.

Jn 5,39 Vizsgáljátok az Írásokat, hiszen azt gondoljátok, hogy azokban van örök élet számotokra. Éppen azok tesznek tanúságot rólam; 40 ti azonban nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen. Úgy tűnik, Ferenc pápa is azt szorgalmazza, hogy Európában van az élet, de ez nem így igaz, mert az élet a Jézus Krisztusban levésben, és csak nála van. Itt pedig nemhogy ezt nem akarják, hanem minket is át akarnának erőszakkal téríteni.

Nyíljunk meg felebarátunknak a szeretet dinamizmusa szerint, amely az „egyetemes szeretetközösség” (F.T. en. 95) felé irányít bennünket. A szolidaritás és a testvériség érzése a családban születik, amelyet védelmezni és tisztelni kell „elsődleges és nélkülözhetetlen nevelési küldetésében” (F.T.en. 114). Sajnos ez már bizonyított, hogy a migránsokat sem nevelni, sem integrálni nem lehet. Rendben, szeressünk, de ne így. Jézus Krisztus nem akarná, hogy dolgom végezetlenül haljak meg, egy elvakult, sokszor megtévesztett vallási fanatikus miatt. Ferenc pápa ezt valóban nem gondolta át, nem látja? Nem is értem! Hogy is valósulna meg, az élet kenyere nem Európa, hanem az Isten.

Jn 6,35 Jézus azt felelte nekik: „Én vagyok az élet kenyere. Aki hozzám jön, nem fog éhezni, és aki bennem hisz, sohasem szomjazik meg. 36 De mondtam nektek, hogy bár láttatok engem, mégsem hisztek.”

Mikor Ferenc pápa sem a keresztény hitre sarkall, hanem a vallások közti kiegyezésre, ami nem fog megvalósulni – gondolom ezt Ő is tudja... –, csak a kereszténység pusztul bele. Nem a fenti sorokban látja a megoldást, hogy higgyenek (s úgy is éljenek), hanem vonuljanak /főleg Európába/ és osszanak nekik, akár van miből, akár nincs, akár akarnak adni, akár nem? S kérdelem én; a szabad akaratunk hová lenne? Mivel a beözönlők nem kérnek, hanem elvesznek, követelőznek.

Jn 8,43 Miért nem értitek a beszédemet? Mert nem tudjátok hallgatni az ígémet. 44 Ti az ördög-atyától vagytok, és atyátok kívánságait akarjátok cselekedni. Ő gyilkos volt kezdet óta és az igazságban meg nem állt, mert

nincs benne igazság. Amikor hazugságot szól, magától beszél, mert hazug, és a hazugság atyja. 45 Én azonban az igazságot mondom, ezért nem hisztek nekem.

Sajnálatos, hogy egy Ferenc pápa által kibocsájtott enciklikáról azt érezzük, hogy nem akarják érteni, hogy Jézus Krisztus mit akar valójában, miért jött közénk, miért van az Egyház? Jézus Krisztusnak sem mindenki tiszta és nem jó mindenki, Ő tudja, mi lakik az emberben. Van, aki a hazugság atyjától van, így Ferenc pápa sem teheti, hogy egybemos mindenkit. Sosem biztatott Isten minket arra, hogy bízzunk a sötétségben, fogadjunk el mindenkit, Ő attól sokkal jobban szeret minket.

Jn 10,11 A jó pásztor életét adja a juhokért. 12 A béres azonban, aki nem pásztor, akinek a juhok nem tulajdonai, amikor látja, hogy jön a farkas, elhagyja a juhokat és elfut - a farkas pedig elragadja és szétszéleszti azokat, 13 mert béres, és nem törődik a juhokkal.

A jó pásztor védi a juhait és ismeri őket, de azt is tudnia kell, kik a farkasok, és ha jó a pásztor, akkor nem dobja oda az övéit a farkasok közé, vagy nem javasolja a farkasok betelepítését a juhok közé. Márpedig, ha a Földünkön naponta megölt keresztények számát és Ferenc pápai tevékenységet nézzük, jó pásztornak, sem védőnknek nem tekinthető. Sőt, neki a Vatikán biztonságos hely, így könnyű másoknak befogadási javaslatokat tenni...! F.T.en. (121) *A méltó élethez való jogot senkitől sem lehet megtagadni, hangsúlyozza Ferenc pápa, mivel a jogok határok nélküliek. Senkit sem lehet kirekeszteni az alapján, hogy hol született.* Mikor hosszas válogatás után – kirakatból – befogadott pár menekültet, azoktól is elég rövid időn belül megszabadult, valami plébániára átadta őket. Nos, erről ennyit.

Jn 13,20 Bizony, bizony mondom nektek: Aki befogadja azt, akit én küldök, engem fogad be, aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem. Fontos, akit én küldök, akit Isten küld, azt kötelező befogadni, de rajtuk látszik is, ki küldte...!

F.T.en. (77) Ugyanis mindnyájan együtt felelősek vagyunk egy olyan társadalom felépítésében, amely képes a befogadásra, az integrációra és a szenvedők sorsának enyhítésére.

Jézus Krisztus annak a befogadását mondja, *akit Ő küld, ez teljesen rendben is van, de* nem az agresszíven térítő más vallásúakat, nem az integrálódni nem akarókat, nem keresztényüldözőket. Aki Jézus küldöttét befogadja..., igen, semmi gond, erre minden jó szándékú és hívő ember képes, nekünk is maximálisan Jézus és az Ő akarata kell.

Lk 8,21 ...azonban ezt felelte nekik: „Azok az én anyám és testvéreim, akik Isten igéjét hallgatják és megcselekszik.”

Viszont itt van egy utalás arra is, ki Jézus illetve a mi testvérünk, s ha ők azok, semmi gond nem lenne a befogadásukkal. Akik Isten Igéjét hallgatva és cselekedve élnek, azok elé megyünk, sőt behívjuk őket, de akik nem..., azok mennyire testvéreink Istenben, hogy kitegyük magunkat a legrosszabbnak? Igen, mindenben, mindenki Isten lelke van, de van, akiben annyi fátyol fedi az isteni Fényt, annyira a sötétség uralma alatt áll, hogy őket Isten is elhajtotta...!

(R.P.) Jézus nem a világi problémák felszámolásáért jött, hanem hogy hazavigye a gyermekeit. Aki követi – fentiek alapján –, arról gondoskodik. Ferenc pápa Isten kihagyásával szeretne mindenkiről gondoskodni, ami egy képmutató jóság, vélem, az igazi, isteni szeretethez nincs köze.

Jn 15,10 Ha parancsaimat megtartjátok, megmaradtok szeretetemben, mint ahogy én is megtartottam Atyám parancsait, és megmaradok az ő szeretetében. 11 Azért mondtam nektek ezeket, hogy az én örömöm bennetek legyen, és örömeitek teljes legyen.

Az örömet nem a társadalomban, nem Európában, nem más házában, hanem Istenben kell keresni, ahogyan a békét is. Ha Istenben van békénk és örömünk, garantáltan nem lenne beteg a társadalom. De ehhez a parancsolatok megtartása is kellene, ami pl. mohamedánoknál, egyéb más vallásoknál lehetetlen, mert nem fogadják el Isten parancsait (10 parancs), keresztény erkölcsiséget stb.. Az a társadalom beteg – talán ezzel kellene foglalkoznia –, ahol nagy erővel egymásnak mennek bigott

vallási képviselők, cukkolva a hívőket akár ölésre is, nos az valóban beteg világ.

Mt 10,34 Ne gondoljátok, hogy békét jöttem hozni a földre. Nem békét jöttem hozni, hanem kardot. Azért jöttem, hogy szembe állítsam az embert apjával, a leányt anyjával, a menyét anyósával. Az embernek a tulajdon családja lesz az ellensége.

(R.P.) Aki Isten útját választja, az szembe kerül a világgal. Amíg a világ létezik, ameddig vannak olyanok, akik külön akarnak lenni Istentől, azok mindig ellentétben lesznek azokkal, akik lemondanak a világról és Istent választják. Ez az örök ellentét nem felszámolható. Emiatt a Ferenc pápai „béke” egy üres popularitás, ami nem Istentől van, mert aki Istent követi, az egy tapodtat sem hátrálhat vagy alkudhat meg egy világi „béke” érdekében.

(M.J.) „Mindenkinek meg kell tenni a maga feladatát” – igen: a politikai hatalmaknak azt, hogy elérjék, ne legyen kizsákmányolás és háború, ami elől embereknek el kell menekülniük; az Egyház is mint hatalom biztos vagyok benne, hogy élhetne olyan eszközökkel, amik a szegénység felszámolásának lényegi alapjait érinthetnék. Ha ők nem teszik meg a kellő lépéseket a problémák megszüntetéséért, amiért nem teszik meg a maguk feladatát, azért mi szenvedjünk? A szeretet nevében? Ez ismét nem korrekt, csak vagdalózás olyan szavakkal, mint „szeretet”, „béke”, szépen hangzik, de pont a lényegüket sérti meg.

A szeretetre lettünk teremtve ...egy beteg társadalomban, amely hátat fordít a fájdalomnak és amely „írástudatlan” a gyengék és törékenyek gondozásában (F.T.en. 64–65), mindnyájan arra kaptunk meghívást, hogy közel kerüljünk egymáshoz (F.T.en. 81)...

(O.K.K.) Szerintem meghívást nem az egymáshoz való közeledésre kaptuk, hanem hogy Istenhez kerüljünk közel. Nekem ez a Ferenc pápa által használt kifejezés eléggé hatásvadász és csúsztatás. A társadalmi felelősségünk pedig szerintem nem elsősorban a befogadásra szól, hanem éppen arról, hogy mivel alakíthatjuk élhetővé a helyüket. Úgy látom, nekünk még van dolgunk itthon is, honfitársainkért, tehát elsőként azokon

segítsünk, akik határainkon belül nyomorognak (lásd cigányok), hol írtak érdekükben egy sort is a migráns probléma mellett? Majd, ha ezzel kész vagyunk, jöhetnek a többiek.

(R.M.E.) Ha a szeretet parancsát betartanánk, csak egy két órát kellene dolgoznia minden embernek, senki nem nélkülözne, de ez kifogás nélkül mindenkire érvényes parancs, a gazdagokra, papokra, politikusokra, és a bevándorlókra feltétel nélkül...

De ha a szeretetre lettünk teremtvé akkor, hogy írhatja le Ferenc pápa a következő sorokat?

Ez nekünk olyan álságos, azzal szemben, amit Izraelben láttunk, amikor szinte minden délután az izraeli TV-ben ment egy műsor, hogy ne feledjék el, ki és mikor támadta meg őket. Látható a bosszúállás napi szinten való tartása. A szeretet és megbocsátás együtt van, hogyan? Ferenc pápánál lássuk csak: *F.T.en. (246–252). „Soha ne feledjük el az olyan borzalmakat, mint a soá, mint a hirosimai és nagaszaki atombombázások, az üldöztetések és etnikai mészárlások – buzdít Ferenc Ferenc pápa. – Ezekre mindig emlékezni kell, hogy ne altassuk el lelkiismeretünket és életben tartsuk a kollektív tudat lángját. – igaz hozzáteszi...- És ugyanilyen fontos a jóra való emlékezés is”*

(Sz.M.) Számomra megdöbbenő, hogy Ferenc pápa mennyire egybe-mos mindent és ezen írás mennyire szimplicizáló és – szerintem – nem korrekt. Hiszen a szeressünk mindenkit címszóval a civilizációnkat és minden régi európai értéket feláldozna. Már meg sem lepődöm azon, hogy a soát emeli ki elsőként a sorban, mint olyat, amit folyamatosan emlegetnünk kell, és büntudatot gerjesztenünk magunkban. Valóban tudatában kell lennünk a történelmünknek, azt is tudnunk kell, hogy mire képes az emberi nem, hogy mennyire aljas és mocskos tud lenni. Tudnunk kell ezeket, hiszen Krisztus ebből a mocskból emelne ki minket, ha hagyjuk! De én soha nem bántottam egyetlen embert sem a származása miatt, soha nem indítottam atombombát egyetlen ország ellen sem, soha nem is szítottam feszültséget, szóval e miatt nem fogok büntudatot

gerjeszteni magamban. Vannak egyéb bűneim, azokat elintézem a környezetemben megbántott emberekkel, és Istennel, de mi köze van ennek ahhoz, hogy nyissam ki a házam ajtaját, és hagyjam, hogy az jöjjön-menjen, aki csak akar? S ha hiszek Isten végtelen és megbocsátó szeretetében, akkor miért emlegetsem a régen elhagyott bűneimet? Tudnom kell a múltat, de a lelkemet nem köthetem le hozzá.

(K.E.) Ferenc pápa a valódi keresztény megbocsátással szemben áll, amely nem rója fel az elkövetett rosszat, mintegy az előző, mindenkivel elnéző véleményével ellentétesen már emlékezésre szólít. Így lehet valóban megnyomorítani nemzeteket, hogy a náci uralmat hozzam fel példának, sok ma élő német ismerősöm nem képes a második világháború borzalmaitól menekülni, mert olyan mélyre sulykolták beléjük a náci-ellenes nevelést. Holott sehol sincs megírva, hogy a következő Adolf Hitler csak német lehet.

F.T.enc. (121) Senkit sem lehet kirekeszteni az alapján, hogy hol született.

(O.K.K.) Ha senkitől, akkor a befogadótól sem, tehát a bevándorlók se kapjanak több jogot, mint a befogadók. Újabb csúsztatás, mert a kirekesztés pejoratív fogalma nem a határainkon való kirekesztést jelenti eredetileg, hanem a diszkriminációra utal. Szerintem senki sincs kirekesztve, aki bevándorló, és érvényesen és jogosan tartózkodik hazánkban. A határzárás „probléma” épp azokra vonatkozik, akik iratok és elfogadható indokok nélkül akarnák megszállni az országot/Európát.

Igaz, az ellenség szeretete benne van a Bibliában.

Lk 6,27 Nektek viszont, akik hallgattok engem, azt mondom: Szeressétek ellenségeiteket! Tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnék titeket. 28 Áldjátok azokat, akik átkoznak benneteket, és imádkozzatok azokért, akik gyaláznak titeket. 29 Annak, aki arcul üt téged, tartsd oda a másikat is; és attól, aki a köntösödöt elveszi, ne tagadd meg az ingedet sem. 30 Adj mindenkinek, aki kér tőled; és ha valaki elveszi, ami a tiéd, vissza ne kérd. 31 Amint akarjátok, hogy cselekedjenek veletek az emberek, ti is hasonlóképpen cselekedjetek velük.

Ebben az értelemben igaza lehetne az enciklikának. De mégsem, mert itt szó sincs arról, hogy vegyük fel az ellenség vallását, mert különben megölnék, arról sincs szó, hogy templomainkat adjuk oda mecsetnek – ma ez folyik, pedig Isten a zsinagógából kiűzte az oda nem valókat! Más, sokkal gonoszabb, Istentelenebb a mai világunk, ahol ezt csak rendkívüli hittel élhetnénk túl. Itt kisebb, de életüket, hitüket nem veszélyeztető dolgokról van szó, csak ruháról, ételről, köntösről stb. ír. Igen, valóban nehéz az ellenség szeretete, sokan ezt meg sem tudják emészteni, hogy kérhet ilyet Isten tőlünk.⁸ De van itt egy nagy fordulat: imádkozzunk értük, akkor a fény kiszabadul felénk és a sötétség megzavarodik, elfut DE ha csak kicsi „fényt” kapott a gyenge hitünkkel elmondott imával, akkor talán még erősebbnek érzi magát, és detektálja a hitünk gyengeségét, támadni és győzni fog. Ha akkora lenne a hitünk, mint Jézus Krisztus elvárna, akkor a fenti sorait gond nélkül megtehetnénk. De ilyen lagy-matag hittanítás mellett ez életveszélyes lenne számunkra, mert hitünk erőtlenségét látnák, s ezen erőre kapnának nagyobb térítésbe, erőszakba kezdenének.

Lk 8,18 Figyeljetez tehát, hogyan hallgatjátok! Mert akinek van, annak még adnak; akinek pedig nincsen, attól még azt is elveszik, amiről azt gondolja, hogy az övé.

Ebből következhet Ferenc pápa következtetése, tágabb értelmezése: F.T.en. (119) *Ha nem adjuk oda a szegényeknek a javaink egy részét, az a szegényektől való lopást, az életük elrablását jelenti; és amink van, az nem a miénk, hanem az övék.* A mondat végével abszolút nem tudunk egyezni, elején leírtról pedig könnyű beszélni. Amikor jószerivel csak a szegény adakozik a világban, aki pedig drága kocsikkal jár eszébe sem jut. Mikor egy szerzetesrend előtt csak fehér Mercedes kocsik állnak, akkor előbb ilyen helyeken kéne kezdeni az adakozás javaslatát. A Lk 8,18

⁸ Megvallom, hitem fejlődése közben eleinte ezt egy buddhista mondással oldottam meg, hogy ne haragudjak az igazán gonosz ellenséges emberre, a mondás: az ökörről sem szabad haragudni, ha megrúgott. Hát nem keresztényi, de sokat segített.

résznek sokkal mélyebb az értelme, ami félelmetesen igaz, de inkább lelki képességek használatára és elvesztésükre vonatkozik.

F.T.en. (120) *A magántulajdonhoz való jog csak másodlagos természetes jogként tekinthető, amely a létrehozott javak egyetemes meghatározásának elvéből fakad, és ennek nagyon konkrét következményei vannak.*

(R.M.E.) Sokkal inkább hiteles az a szemlélet, amit mi, az Aquilában képviselünk: legyen annyid, hogy tisztességesen meg tudj élni, hogy ne legyél kiszolgáltatott. Ha túl szegény vagy, mindig a túlélésen jár az eszed, ha túl gazdag, a vagyonodat félted. Ezért a középlétért küzdeni kell, tanulni, dolgozni, nem másoktól várni a segítséget. De másokon lehetőségünk szerint mindig segíteni. Ezt a küzdelmet kellene inkább a migránsoknak megtanítani. Imádkozzál és dolgozzál a szerzetesek jelmondata. Ha megküzdünk azért, hogy magunk körül felépítsünk a saját munkákkal valamit, akkor mindenki más munkáját, verítékét is tisztelni fogjuk, mert már a magunk bőrén érezzük, mennyi fáradság, vesződség, kitartás kellett annak magvalósulásához.

Nem reális az a nézet sem, hogy *a vallások közötti béke lehetséges, garantálni kell a vallásszabadságot, minden hívő alapvető emberi jogát* (FT. en. 279).

(K.E.) A gond csak az, hogy többnyire nem a vallások állnak harcban egymással, hanem a vallásokat uraló politikai érdekek, emberek. Eddig még egyetlen eszme sem lépett ki a gondolatvilágból, hogy kardot ragadjon és nekifusson a másiknak. Ameddig az emberek lealjasítva, érdekeik kimagyarázására használják fel az eszméket, addig lesznek vallásháborúk. Akkor pedig nincs aki garantáljon bármit is, így ezek levegőbe dobott szavak. Ugyanakkor látszik, milyen ravasz szavak szintjén játszadoznak az emberek nyomorával, mert a vallások közt a béke emberi számítás szerint (a történelem tanúsága szerint) nem lehetséges(!).

Lk 9,48 ...és azt mondta nekik: „Aki befogadja ezt a gyermeket az én nevemben, engem fogad be; és aki engem befogad, azt fogadja be, aki

engem küldött. Mert aki a legkisebb mindnyájatok között, az a legnagyobb."

Ez mind szép és igaz is. De a mai sötét világunkban ehhez csatolja a maga csomagját a negatív erő...! Akkor mások voltak a viszonyok, sok kis árva volt, vélhetőleg egy ilyen mutatott Jézus Krisztus és ez teljesen jogos, hogy be kell fogadni. De ma más a helyzet, mert jön utána a népes család is, olyanok mint a trójai faló, és akkor már mit tehetünk? Egy gyerek kb. 15 embert hozhatna. Nehezített, s veszélyes ez a jó tett is. (H.O.) Természetes vándorlás vagy tudatosan uszított vándorló tömeg...?

Igen, a befogadás fontos dolog, és jól kivitelezhető, működőképes is, ha a maga természetes módján működik. A migrációs válság előtt is volt migráció, az országok, közösségek befogadták a rászorulókat, akik erre kényszerültek. Csak ennek nem volt olyan nagy hírértéke, mert 'természetes mederben' folytak a történések. Jelenleg azonban azt mondhatjuk, hogy az Európára nehezedő migrációs áradat nem természetes folyamat. Egy gerjesztett akció, melyben a jobb élet hamis reményével áztatják és buzdítják az embereket, hogy hagyják el otthonaikat, kiadványokat készítenek nekik, térképeket, pénzt adnak, amiből persze az embercsempészek kiváló bizniszt csinálnak. De ezek köztudott dolgok, nem is érdemes tovább részletezni. Csak arra világít rá, hogy ez nem egy természetes folyamat, hanem mesterségesen, tudatosan gerjesztett.

Igen, Jézus amikor tanított, több mint 5000 embernek adott eledelt, a csodálatos kenyérszaporításkor. De mi volt Jézus célja? Pusztán egy humanitárius cselekedet volt ez? Vagy azt mondta, miután másnap kereszték: *„Bizony, bizony, mondom nektek – felelte Jézus –: Nem azért keresztetek, mert csodajeleket láttatok, hanem mert ettetek a kenyérből és jóllaktatok. De ne romlandó eledelért fáradozzatok, hanem olyanért, amely megmarad az örök életre.”* (Jn 6, 26-27)

Ezt kívánta a helyzet. Ott voltak együtt, Jézus tanítását hallgatták, besötétedett, az emberek éhesek voltak. Persze, hogy Jézus csodát tett, mert szereti az embert. Arról azonban nem tudunk – és véleményem szerint

nem is lehetett így –, hogy Jézus ezt rendszeresen tette volna. A Bibliában két eset van megemlítve, nem pedig az, hogy Jézus szokása szerint ezt tette: minden nap délután öt órakor a kijelölt gyülekezőhelyen ételt teremtett a népnek (mint pl. a krisnások), akiket az ezen a lehetőségen kapó vámosok és farizeusok szervezett formában küldtek oda. Először csak a környékről, majd a környező városokból, és távolabbi vidékekről, mondván, hogy nem kell semmit csinálni, itt egy térkép, menjetek Jézushoz, ő majd ad ennivalót.

(F.T.en. 188–189). Véglegesen fel kell számolni az *„emberiség szegénét”* jelentő emberkereskedelmet, *valamint az éhínséget, amelynek okozása „bűntény”, mivel a táplálkozás az ember „elidegeníthetetlen joga”*

(O.K.K.) Ez az egész utópisztikus, és nincsenek megoldási javaslatok, csak szólamok. Ez olyan, mintha a beteg az orvostól csak azt hallaná: gyógyuljon meg, ne legyen beteg, legyen egészséges, de se gyógyszert, se terápiát nem kapna tőle. A politika soha nem fog szeretetből, a maga érdekeit figyelmen kívül hagyva, humánusan, a nép érdekében cselekedni, csak is a politikusokéban. Sok más okból, de részben ezért is, alapvetően is képtelenség teljesen felszámolni pl. az emberkereskedelmet, vagy más káros ágazatokat, legfeljebb visszaszorítani lehet.

Igen, több szinten fortyog a világ, a társadalmi egyenlőtlenség óriási, s a hitrendszerek már a cinikusodó világban kevésbé hatásosak, az emberek nem eléggé spirituálisok, sajnos konkrétan a kereszténységen belül is rendet kéne tenni.⁹ A rendet tevés nekem nem az, hogy a rám bízott nyáját csak ostromozom, mások javára...

F.T.en. (46) *„...fanatizmus az, ami jellemzi a keresztényeket és különösen a katolikusokat a digitális fórumuk különböző terein ...”* ezt most nem értem, ha keresztények fanatikusak, akkor a mohamedánok mik?

(K.E.) A forradalmat el lehetne kezdeni saját magával az Egyházzal is, felfrissíteni a valódi, ősi keresztény értékekkel kapcsolatos életet, aztán

⁹ Azt hogy hogyan, már megírtam az Akinek füle van hallásra.... könyvemben

folytatni lehetne a bíborosi és püspöki karral. Figyelembe véve kiemelkedő szempontnak a Krisztusi szegénység, tisztaság, jóság és irgalmasság tanítását. Aztán ki lehetne ezt terjeszteni a papokra is, tanításuk mélységére is, és ezen a ponton már megjósolhatóan észlelhető lesz a változás a szegények kizsákmányolása és elnyomása terén az egész világon.

Jn 16,1 Azért mondtam nektek mindezt, hogy meg ne botránkozzatok. 2 Ki fognak zárni benneteket a zsinagógából, sőt eljön az óra, amikor mindaz, aki megöl titeket, szolgálatot vél tenni az Istennek. 3 Azért teszik ezt, mert nem ismerték meg sem az Atyát, sem engem. 4 Mindezt pedig azért mondtam nektek, hogy amikor eljön ezeknek az órája, emlékezzetek rájuk, hogy én megmondtam nektek. Kezdetben azért nem mondtam el nektek ezeket, mert veletek voltam.

Sajnos nem csak a Biblia mondandója rémisztő, de az egész helyzet az, amiben ma van a katolikusság, aggasztó, félő, hogy a fenti sorok szó szerint meg fognak valósulni. A jelenlegi Ferenc pápasága szerintem nem méri fel a valós veszélyt. Úgy tűnik, ma halomra gyilkolják a világban a keresztény testvéreinket – elkezdődött az üldöztetés – a mohamedánok, és egyéb elvakultabb vallások, mivel ők meg vannak győződve arról, hogy mi hitetlenek vagyunk, és ők a mi irtásunkkal Istennek tetsző cselekedeteket hajtanak végre. Ez ma már működik, aki akarja, láthatja. Itt Ferenc pápának nem elkenni kéne a bajt, hanem aktívan kiállva védeni a juhait, ha valóban a jó pásztorunk lenne.

Sajnos véleményünk szerint ez a F.T. enciklika nem erről szól, így nem megnyugtató, nem kelt békét bennünk, hanem inkább félelmet, mert Istenen kívül nem áll ki senki sem értünk.

Jn 17,14 Közöltem velük ígédet, és a világ gyűlölte őket, mert nem a világból valók, ahogy én sem vagyok a világból. 15 Nem azt kérem, hogy vedd el őket a világból, hanem hogy óvd meg őket a gonosztól. 16 Nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való. 17 Szenteld meg őket az igazságban. A te ígéd igazság.

Ez az írás, inkább világi dolgokkal foglalkozik, és horizontálisán szemléli a problémát. Megoldás jobbra – meglátásunk szerint – nincs, csak megalkuvás. Mi minél inkább Istent harsogjuk, annál gyűlöltebbé válunk, és az Egyháznak is túl sok ez (!), felbolygató, a hitetlenek pedig értetlenséggel néznek, mert balgaságnak, nem normálisnak veszik a mély hitet. Eljutottunk odáig, hogy pusztába kiabálók lettünk, mert kiválva a világból Isten akaratahoz csatlakoztunk.

Mt 5,13 Ti vagytok a föld sója. Ha a só ízét veszti, ugyan mivel sózzák meg? Akire a „sózást” bízták, az nem lehet liliomos, sem megalkuvó, de főként gyáva sem.

(R.P.) Az isteni igazságból egy tapodtat sem engedhetünk, nem veszíthetjük el a lényegét, az útról nem térhetünk le. Nem engedhetünk el semmit egy másik vallás kedvéért, egy vallásbéke miatt. Mindez nem azt jelenti, hogy levetnénk a békés, intelligens befogadó tárgyalásokat, de eddig nem sok jót hoztak, sajnos.

F.T.en. (255–262) *A fegyverkezésre fordított pénzből hozzanak létre egy világalapot az éhség felszámolására.* Ez nagyon jó lenne, s remélem hallgatnak rá, de mivel tevőleges hatalma nincs, félő, nem sokra megyünk ezzel sem. Félő, hogy inkább a népesség erőteljes, különböző módszerekkel való csökkentését irányozták elő a „nagyhatalmak” mint, hogy megtanítsák őket „halászni”, lehetőséget biztosítsanak nincstelen pl. afrikai népnek a felállításához. Igen, tenni kellene nagyon sürgősen, de pénz és hatalom nélkül az ima lenne az egyetlen hathatós megoldás, de ma imádkozni sem tudnak megfelelő mélységben az emberek. Mi tesszük, és reméljük, minél többen és mélyebben teszik.

F.T.en. (283) *Ugyanakkor leszögezi, hogy szükség van az „élet szent mi-voltának” tiszteletben tartására.*

Ezzel is egyet értünk, de ezt a mohamedánok is így gondolják, akivel egyezsége akarna jutni? Egyeztetett velük?

2019. február 4-én Abu Dzabiban, az Al-Azhar főimámjával, Ahmad et-Tajjebbel együtt aláírt *„Dokumentum az Emberi Testvériségről a világ-*

béke és a békés együttélés érdekében". Gondoljuk ezt is abban a reményben tette, hogy béke legyen. Bár így lenne. F.T. en. (127) ... *olyan bolygót kívánok, amely földet, otthont és munkát kínál minden ember számára*. Ez a vágyunk is közös, de lelki fejlesztéssel is tenni kell érte. A www.petersziklaja.hu ezzel fejezi be: *„Isten óvjon meg tehát minket a Ferenc pápai kommunizmustól.”*¹⁰

(R.M.E.) A kommunizmus Magyarországon 50 évig fejtette ki romboló hatását, de elég Sztálin diktatúrájára gondolnunk, hogy belássuk, a „mindenki egyenlő”-elv mibe kerül. A proletárok fogják majd irányítani azt a világot, ahol nincsenek gazdagok és szegények. Emlékezzünk, ahol a gazdagoktól elvették a magántulajdonukat, micsoda hatalmas bukás volt. Ez a kísérlet milliók halálába került, a szép, megvalósíthatatlan elvek mögött terror, zsarnokság és új hatalmi réteg jött létre. A gazdagokból bűnbakot csináltak, a rendszer ellensége volt az, akinek volt valamije. A kulákok céltáblává váltak azért, mert volt egy-két jószáguk, egy kis földjük, amit nem elherdáltak, hanem műveltek, neveltek. A történelem hibáiból tanulni kell, nem pedig újra elkövetni azokat. Nem hatalmat kell a migránsok kezébe adni, nem hergelni kell őket, hanem ami segítségre van szükségük: az önálló élet, gazdálkodás, ivóvíz kinyerés, sokrétegűség elfogadásának megtanulása stb.

F.T en. (85) *...ismerjék fel Krisztust minden kirekesztett arcában...* Valóban szép és evangéliumi is, de Jézus Krisztus is elismeri jó és rossz is itt van, s mi is tudjuk, szinte minden földi emberben van negatív és pozitív, csak más-más arányban és a körülményektől is függő, kiben mi lesz dominánssá. De ha valakik szélsőségesek lettek, akkor a felismerés hiába, nem lehet vele mit kezdeni. Igen, valóban minden emberben Isten éltető lelke van, valóban fel is kellene ismerni, de ha annyira lebutított, manipulált az egyén, jobb távolságot tartani, mint a házukba fogadni. A realitás, lehetőség, jószág, praktikusság, az önvédelem, egészséges életösztön(!) együtt kell, hogy működjön. Minden keresztény szívesen

¹⁰ <https://katholisches.info/2020/10/08/gott-schuetze-uns-vor-dem-paepstlichen-kommunismus/>

befogadna, segítene olyanokat a hazájában, akiknek pl. a tenger előnti a házát, telkét, nincstelenné lesz, menekülnie kell, de másutt is dolgozni, beilleszkedni, élni akar. Ugyanakkor nem követelőzni, nem rombolni, nem nőket lenézni/erőszakolni, mert ezek mind ördögi tettek! Nem kérte Jézus Krisztus senkitől sem, hogy dolgozni nem akaró, tanulatlan tömeg grátisz többet kapjon, mint egész életében szorgosan dolgozó átlag ember/nyugdíjas, aki még Krisztust követő, míg a migránsok meg nem! Szerintem ennyi kritérium még az isteni befogadási elveket sem sérti, főleg, hogy már jeleztem, több feltétel is volt eddig említve pl. ki üdvözülni, ki Jézus Krisztus családja stb.

Így jogosnak érezzük, hogy a befogadásnak ilyen minimum feltétele legyen, akiknek élete „darabokra töredezett” (37) – ami szöveg olyan lelket ostromlóan manipulatív... –, ezt el is várjuk, különben nem működik, nem is kellene a keresztényeket mással ostromolni vagy lelkiismeret furdalást okozni.

F.T en. (162) *„A legjobb politika védelmezi a munkát, a társadalmi élet nélkülözhetetlen dimenzióját” és arra törekszik, hogy mindenkinek biztosítsa a lehetőséget, hogy fejlessze saját képességeit.”* A legjobb Egyházfő védelmezi az Isten hívő gyermekeit, az üdvözülni vágyókat, a munkával/verítéssel megszerzett házat, földet, élet lehetőséget, és ideális esetben arra biztatná a „darabokra töredezett” migránsokat, hogy aki

menekülni kényszerül, az hálás legyen a befogadók felé, akarjon tanulni, integrálódni, tisztelni, szeretni a befogadókat. Különben nincs is miről beszélni, mert e nélkül életveszélyes, amit tőlünk kívánnának. A mai XXI. századi embereknek ezek a szövegek nem találnak célba. Realitások nélküli javaslatokat tenni felelőtlen és könnyelmű dolog.

Mt 5,37 Így beszéljeteink inkább: az igen igen, a nem nem. Ami ezenfelül van, a gonosztól való.

(R.P.) A fenti szöveg időnként az igenek és nemek helyett nehezen definiálható és alapvetően semmitmondó metaforákra támaszkodik pl. találkozás művészete, kedvesség csodája – ezeknek semmi közük nincs a világos beszédhez, amit Jézus kíván.

Konklúzió:

Ma, a XXI. században az ilyen megközelítés inkább irritáló, mint vonzó. Több megértő, katolikusokat is szerető egyházfői stílus kellett volna, ami talán őszinte is, de itt nem ez történt.

Mi Isten SASai szeretjük az Egyházunkat, mert a miénk is, tiszteljük, akit hite miatt lehet tisztelni és szeretni – csupán a hierarchikus volta miatt nem –, de ellenállunk minden krisztusi lelkeség bomlasztásának, elkenésnek, hamisságnak, mert Jézus Krisztus az igazság, szókimondás. Csak Krisztusért vagyunk katolikusok, s aki ezt az őskeresztényi vonalat kikezdi, azzal mi nem érthetünk egyet, s védenünk kell Krisztust.

Többet kellene lánglelkű szenteket olvasni, átélni a ragyogásukat, akkor talán nem születnének ilyen enciklikák. Mélyen kell minden jó szándékú kereszténynek imádkoznia egyházunk megmaradásáért, s a negatív erő távoltartásáért.

Szeibert Márton

VAN-E ÉRTELME IMÁDKOZNI?

Különféle körökben felmerülhet a gondolat, hogy mi értelme van imádkozni. Mi értelme van, ha Isten állandó, időtlen és jóságos, tehát mindenkinek úgyis azt adja, amire szüksége van, senkit nem fog megsegíteni még jobban csak azért, mert egy porszemnyi ember imádkozik. Ez az alap érv, támadás, amivel a sötétség megpróbálja az imádság erejét megkérdőjelezni.

A kereszténységét valóban élő ember tudja és tapasztalja, hogy az ima fontos, az ima segít. Aki ezt éli, annak ez sokszor fel sem merül, mint kérdés. Aki viszont nem éli, hanem csupán érveket keres a hit ellen, annak ez egy jó fogódzkodó pontnak tűnhet első ránézésre. Látni fogjuk, hogy ez mennyire nincs így. Alább kicsit bővebben kifejtem az imádság elleni érveket (továbbiakban: ellenérvek), hogy miért nem ér semmit az ima, majd utána részletesen leírom, hogy hol tévednek, és miért nagyon fontos és hatásos az imádság. Hasonló témában írtak már biztosan sokan jó könyveket, én most elsősorban Órigenésznek Az imádságról című munkáját használtam gondolatébresztőként. Jelen írásban megpróbálom rövidebben és a mai kor szellemében újra megfogalmazni a válaszokat - tudva, hogy a teljességet ebben a rövid cikkben meg sem közelítem.

Ellenérvek:

- Isten időtlen. Pontosan lát és tud mindent, mindannyiunk múltbeli és jövőbeli döntéseit egyaránt. Isten alapból is megadja mindenkinek azt a jót, amire szüksége van. Ha imádkozunk - legyen annak bármi az oka és tárgya - valójában pontosan olyan értelmetlen, mint ha azért imádkoznánk, hogy holnap keljen fel a Nap, majd, amikor felkelt, akkor örülünk, hogy Isten meghallgatta az imáinkat. A Föld kering a Nap körül, és ez ima nélkül is folyamatosan működik. Hasonlóan az emberi cselekedetek, földrajzi események, időjárási folyamatok, betegségek és gyógyulások,

mind-mind pontosan annyira tiszta és egyértelmű kép Isten szemében, mint amennyire evidens az is, hogy a Nap holnap reggel is fel fog kelni. Akár imádkozom, akár nem, mindenki pontosan azt kapja, ami az isteni akaratnak megfelel, ami a lehető legjobb mindenkinek. Tehát nincs értelme imádkozni. Például azért sincs értelme imádkozni, hogy egy meghalt ember a halála után több isteni kegyelmet és irgalmat kapjon, hiszen Isten jósága nem fog kevesebbet adni valakinek azért, mert kevesebb ember imádkozott érte. Minek hiszi magát az ember, hogy azt gondolja, hogy Istent irányíthatja vagy befolyásolhatja? Az ima tehát teljesen felesleges.

Az imádkozó ember válasza:

- Az imának nagyon sok szintje van, és így a válasz is lehetne rövid és tömör, de mivel ez nem egy szóbeli vita, hanem egy cikk, ezért van lehetőségem mélyebb filozófiai szintekre is elvinni a választ, válaszokat.

- A kérdés illetve a támadás (a jó szándékú emberek felől kérdés formájában érkezik, a rosszaktól meg támadás formájában), szóval a kérdés azért tűnik bonyolultnak, mert az emberi időbeliség és az isteni időtlenség találkozik az imádságban, hasonlóan az emberi végeesség és az isteni végtelenség. Akár hogyan is, de bármit teszünk az életben, annak hatása van. Hatása van annak, ha átadom a helyem a buszon, ha segítek a szomszédnak a munkában, ha ellátom egy beteg társamat stb. Ugyanis egy légtérben élünk, közös rendszerben, egymásra is hatással vagyunk. Az isteni tökéletességhez képest nagyon mélyre süllyedt primitív létállapotban élünk, de hála Istennek, van lehetőségünk az imában Istenhez kapcsolódni. Isten senkit nem kényszerít semmire, szabad akaratot hagy nekünk, így, ha akarjuk, akkor elzárhatjuk őt magunktól, de ha akarjuk, akkor közel is engedhetjük őt magunkhoz. Amikor imádkozunk, akkor elsősorban önmagunkat adjuk oda Istennek, tehát közel engedjük őt magunkhoz, hogy az ő tiszta, szerető fénye átjárhasson és táplálhasson minket. Ha semmi mást nem tennénk az imában, már akkor is segítettünk mindenkin, akivel bármiféle kapcsolatban vagyunk, hiszen egy-egy

emberi kapcsolat olyan, mint amikor két gömböt összekötünk egy csatornával. Ha az egyik gömbben fényt gyújtunk, az a csatornán keresztül átvilágít a másik gömb felé is. A másik gömb ekkor vagy eltávolodik tőlünk, hogy a csatornát leszűkítse és meghosszabbítsa, vagy közelebb jön, hogy kitágítsa és lerövidítse. Isten önmagától nem erőszakol meg senkit, várja, hogy az ember a tagadásából kilépjen felé, és akkor ott tud segíteni. Amíg ez nem történik meg, vagy nem elég intenzíven, addig a másik gömbön keresztül is átvilágíthat némi fény. Ez az imádságnak egy szintje. De ezzel még sok kérdést nyitva hagytunk, és sok egyéb imaformára sem reflektáltunk.

- Nézzük az egyszerű kérő ima esetét. Tudjuk, hogy Isten nem egy kívánság-automata, és nem fog mindent megadni, amit szeretnénk, hiszen mi sem adunk a gyermekünknek olyat, ami árthat neki, akkor sem, ha nagyon kéri. Mégis van értelme a kérő imádságnak. Részben azért, mert az is imádság, az is kapcsolat Istennel, és ez mindig hasznos (erre később visszatérek), de nem csak ezért, hanem a kérés tárgya miatt is. Elképzelhető ugyanis - talán nem is ritka -, hogy Isten segíteni fog valakinek csak azért, mert mások imádkoztak érte, miközben az ima nélkül nem segített volna. És ennek nagyon egyszerű oka van. Ahogy az ellenérveknél is helyesen megfogalmazásra került, Isten mindig mindenkinek a lehető legjobbat adja, azt, ami a lehető legtöbb lelket a teljes boldogság állapotához, vagyis önmagához vonzza. Ez a „lehető legjobb dolog” minden távol járó lélek esetén eltérő, hiszen más-más létállapotokban vagyunk. Van, akinek ezt, van, akinek azt kell megtapasztalnia azért, hogy végre tovább léphessen egy a saját állapotán túlmutató egzisztencia felé. Hogy kinek mire van szüksége, az folyamatosan változik, függően attól, hogy egy-egy döntési helyzetben merre haladunk tovább (és most mind-egy, hogy Isten eleve ismeri a jövőbeli döntéseinket is). Az is egy döntés, hogy imádkozom valakiért. Ezzel a döntéssel olyan állapotot idézek elő, ami eltér attól az állapottól, mintha nem imádkoztam volna. Ezért aztán a vándorló lelkek, például emberek számára az Isten által nyújtható „lehető legjobb dolog” más lesz az ima következtében. Ha például

sokan imádkoznak egy haldokló emberért, és Isten megadja mondjuk a gyógyulás kegyelmét, akkor annak például az is lehet az oka, hogy ezzel sok hálás szív keletkezik, akik mind még jobban kinyitnak Isten felé, és így még több és még nagyobb jószág valósulhat meg, ami az ima nélkül nem lett volna elérhető, hiszen kérés nélkül talán észre sem vették volna a csodát. Nem biztos, hogy Isten úgy és azt adja, amit az imádkozók kérnek, de ezek alapján az imának biztosan van hatása, biztosan segíti azt is, aki imádkozik és azt is, akiért imádkoznak.

- Az ellenérveknél volt említve, hogy fölösleges a napfelkeltéért imádkozni, mert amúgy is megtörténik. Valóban, könnyen elképzelhető, hogy olyan dologért könyörgök az Istenhez, amit az ima nélkül is megadott volna, hiszen nem ismerem az Isten terveit, ez benne van a pakliban. Ahogy azonban korábban is elmondtam, az ima akkor sem felesleges, ha nem teljesül a kérés úgy, ahogy elképzeltem, úgy ebben az esetben sem felesleges, tehát ha ima nélkül is megtörténne az, amit kértem, akkor sem volt felesleges a kérés, mert valójában az egész élet nem szól másról, mint a vándorló léleknek és az Istennek a kapcsolatáról. Így, ha én esténként imádkozom a napfelkeltéért, majd másnap az udvaron sétálva pár percre a felhők mögül rám süt a nap, akkor olyan érzések és hála és isteni lüktetések haladnak keresztül rajtam, ami az ima nélkül nem valósulhatott volna meg, ugyanis ekkor ez a rövid napsütés az én személyes napfelkeltém volt, egy olyan kegyelem, ami feljebb emeli a lelkemet, és az életnek csak ez a lényege, célja, értelme.

A fenti bekezdésben megígértem, hogy visszatérek az Istennel való kapcsolat hasznosságára. És most valójában még csak nem is a mély imára gondolok, hanem az Istenről való gondolkodásra. Órigenész úgy fogalmaz, hogy amint egy nemes emberről való társalgás a társalgókat is nemesebbé teszi, úgy az Istenről való gondolkodás (ami az imádság legelső része, hogy összeszedem magam, és meggondolom, hogy kivel fogok beszélgetni) szóval már csak a róla való gondolkodás során is nagyon sokat nemesedik a lélek. (Vö.: [1]: 63.o., VIII./2.) Továbbá szintén az előkészület része, hogy békét teremtünk magunkban, megbocsátunk az

embertársainknak, elengedjük a haragot, hogy méltó módon álljunk Isten elé, és ha az imába még bele sem kezdtünk, mégis, már így is igen hasznos lépéseket tettünk, amik a boldogságunk szempontjából is kulcsfontosságúak. Órigenész szavaival: „Mert a szellemi ember magasabbra emeli tekintetét a földi dolgoknál és az anyagiak ábrándképeinél, olyannyira, hogy a teremtményeken túllépve már egyedül Istent szemléli, hozzá intézi illő és tiszteletteljes szavait. Hogyne származnék ebből máris a lehető legnagyobb hasznuk azoknak a szemeknek, amelyek a >>födetlen arccal tükrözik vissza az Úr dicsőségét, és hasonlónak válnak hozzá dicsőségről dicsőségre<< (2Kor3,18)?” ([1]: 64.o., IX./2.)

- Az Isten nem akar rosszat, de az Istentől elszakadt lelkek a szabad akaratuk szerint rosszat tehetnek magukkal. És amilyen mértékben az imával visszaengedem az Istent az életem egyes területeibe, olyan mértékben fog tudni ő jót tenni velem. Ha például egy elméleti problémába ütközök, de az imában kérem Isten segítségét, és átadom a problémát neki, akkor ő jóságában be fogja világítani azt a területet, és segíteni fog tovább lendülni, megoldani a problémát. Továbbá tudjuk azt is, hogy az emberek a földön nem függetlenek egymástól, tudunk egymásnak segíteni és ártani. Érintkezünk egymással és ez azt jelenti, hogy részét képezzük egymás életeinek. Ez azt jelenti, hogy ha én imádkozom egy szerettemért, akkor az én életemnek azt a részét az Isten jósága be fogja ragyogni. Ez a rész azonban keresztezi a másik ember életútjának egy szakaszát, akiért imádkozom, így szükségszerűen rajta is segítettem az ima által, ugyanúgy, ahogyan fizikálisan is képesek vagyunk egymást felemelni. Tehát az ima akkor is hasznos, ha más emberért vagy más lényért imádkozom, mert így Isten be tudja tölteni azt a „teret”, amit a mi lelkeink közössége hoz létre. Egyrészt tehát azt mondhatom, hogy aki közelebb áll hozzám, azért hatékonyabban tudok imádkozni, hiszen, ha nagyobb a „közös terünk”, akkor a másik lénynek is nagyobb életterébe tudom Istent „beimádkozni”. Másrészt viszont ehhez nagyobb önfeladásra van szükség, hiszen ezzel az én életteremnek is nagyobb részébe

kell ugyanúgy beengednem az Istent. Másképp megfogalmazva, nehezebb odaadni azt, amihez jobban kötődök. Márpedig a mély ima, az igazán hatásos ima az, ha odaadom azt, amiért imádkozom. De nehéz odaadni azt, amihez kötődöm, amit a magaménak akarok. Ezért nagyon fontos, hogy bármiért is imádkozunk, képesek legyünk odatenni, „legyen meg a te akaratod”.

- Az utolsó ellenérv az volt, hogy Istent nem befolyásolhatjuk. Ez így igaz. De amint azt már le is írtam, lényegében nem Istent befolyásoljuk, hanem önmagunkat, azt a lét-teret, amiben élünk, azt az állapotot, ami meghatároz minket, és ami meghatározza azt, hogy mit engedünk meg Istennek. Isten ugyanis szeretetből tiszteletben tartja a szabad akaratunkat, és csak annyi jót tehet velünk, amennyit megengedünk neki. Az imádságban tehát önmagunkat alakítjuk át, adjuk vissza Istennek, aki kiönti ránk a jóságát, és így több kegyelmet élhetünk meg, mint ima nélkül. És mivel a lények közös lét-térben élnek, így hatással vannak egymásra, így az egymásért mondott ima bevilágít egymás életébe. Ez olyan szinten is működik, hogy ha egy lény meghal, akkor érte is imádkozhatunk, és az imánk hatásos lesz így is, mert a lelkek közös élettere nincs a földi keretek közé korlátozva. Ha valakit ismerek vagy ismertem annyira, hogy képes vagyok imádkozni érte, akkor az imának már lesz hatása.

A fenti gondolatokkal igyekeztem érthető módon kifejtetni, hogy miért fontos az ima. Végezetül még egy gondolatot szeretnék hozzátenni. Említettem már, hogy az ima az önátadásban lesz igazán mély, valamint azt is, hogy az imában találkozik a véges és a végtelen. Nekünk embereknek folyamatosan gyakorolnunk kell az önátadást, mindig újra és újra megtenni, és így lényegében oda jutunk, hogy a keresztény embernek egyre többet és többet kell imádkoznia, ami persze nem ajakima, hanem végül már életszentség, ahol Krisztus és a szentek társaságának örömteljes jelenlétét élvezhetjük. Ezért fontos, hogy ne tehernek érezzük az imát, hanem szánjuk rá az értékes időt, és így juthatunk el majd a magasabb szintre, amikor már a szentekhez hasonlóan a folyamatos imádság, az

várkastély, Ford.: Szeghy Ernő kármelita atya

Istennel való együttlét válik alapállapottá a világi kötelességeink teljesítése közben is. Ez egy nagyon boldog cél, amit magunk elé tűzhetünk. Ehhez már csak az imádság mesterének, Avilai Szent Teréznek a szavait szeretném hozzáfűzni: *„a lelki várkastély belsejébe csak egy kapu vezet s ez az imádság és az elmélkedés”* ([2]: Az első lakás — I. fejezet).

IRODALOMJEGYZÉK:

[1] Órigenész: Az imádságról és a vértanúságról, Ókeresztény írók XIV. kötet, Sorozat szerk. és ford.: Vanyó László, Szent István Társulat, Budapest, 1997

[2] Avilai Szent Teréz: A belső

A cikk írója: Szeibert Márton mechatronikai mérnök, az AQUILA Közösség tagja, aki 13 éve végez önkéntes tevékenységet az AQUILA szervezésében. A teológia, filozófia a kedvenc hobbijai közé tartozik. Egyéb írásai az AQUILA Magazinban és a Túllépésben olvashatóak.

Impresszum

Kiadó: AQUILA Civil Társulat, 1222 Budapest, Zakariás József u. 3.

Felelős kiadó: Varga Péterné/Pável Márta, Szeibert Márton

Honlap: www.aqp.hu

E-mail: varga.marta@aqp.hu

Telefon: +36 20 7777440

Nemzetközi azonosítószám:

HU ISSN 2064-7700

Bankszámlaszám:

UNI-CREDIT bank

10918001-00000038-58540003

Fő- és felelős szerkesztő: Varga Péterné/Pável Márta,

Főszerkesztő helyettes: Szeibert Márton

Főmunkatársak, szerkesztők/lektorok:

Nagy Varga Katalin, lektor

Rizmayerné Márkus Edit, lektor, korrektor

Marton Janka, lektor, korrektor

Pável Ágnes lektor

Oroszi - Kuzmich Kinga, korrektor

Rizmayer Péter, lektor, korrektor